

Thesis Title	Managing Everyday Life Among Thai Men with Paraplegia : A Grounded Theory Study		
Author	Miss Laddawan Singhakhumfu		
Ph.D.	Nursing		
Examining Committee	Assoc. Prof. Dr. Ratanawadee	Chontawan	Chairman
	Asst. Prof. Dr. Achara	Sukontasarn	Member
	Asst. Prof. Dr. Wanapa	Sritanyarat	Member
	Assoc. Prof. Dr. Wichit	Srisuphan	Member
	Asst. Prof. Dr. Mark	Andrew Ritchie	Member

ABSTRACT

Paraplegia resulting from spinal cord injury affects a person's life physically, psychologically, and emotionally, and makes them unable to get back into the main stream of life. Their life totally changes from independent living to living in dependency with a disability. They also have to learn new ways to manage their life.

The aim of the study was to describe the perception and everyday life management among Thai men with paraplegia, and to develop a substantive theory that identifies the core problem facing these men, and the core processes used to deal with the problem.

A qualitative study was conducted using grounded theory methodology. Symbolic interactionism dictated the process of inquiry. Fourteen informants who lived in rural areas of Chiang Mai and Lamphun provinces were recruited by the method of purposive sampling. Data were collected through in-depth interviews, and letters from some participants. Data were analyzed using the constant comparative method.

Findings indicated that Thai men with paraplegia perceived an alteration of their lives after becoming paraplegic, and tried to manage their problems using their existing capacities of self and family. It was found that “making the best of paraplegia” emerged as the core category. A four-component construct model consisting of perceived self and life alteration, learning self-care, learning the system of care and support, and learning to live in society, was used to represent the theory and causal relationships in the model. The concepts of self and life alteration in the theoretical model included 1) perceived the self as “being ill”; 2) perceived the self as “being disabled”; and 3) perceived the self as “being a disabled person”. The concepts of management in the theoretical model included maintaining physical functions; 2) controlling and preventing physical complications; 3) seeking and accepting necessary support from significant others; 4) seeking governmental support; 5) seeking alternative treatment and professional suggestions; 6) avoiding having a sense of inferiority; 7) controlling negative behavior; 8) managing stress; and 9) protecting dignity.

The process of “making the best of paraplegia” is a moving cycle originating from the center of self and gradually expanding with every cycle of movement. The movement of a Tornado characterizes this occurrence. The pattern of flow depends on perception, managing strategies, and their consequences. Thus the model of “making the best of paraplegia” is always expanding gradually in an outward direction. Although within the process the movements are repeated, the meanings of each repetition are never the same.

From these results, the researcher has some recommendations for the application of the results in terms of nursing practice. To increase the possibility for persons with paraplegia to lead their lives independently, nurses should aim to enhance their self-care, self-esteem, and self-empowerment. For research, the rights of the disabled and their self-capability to speak for themselves should be studied, and they should be encouraged to form groups to lobby government institutions, in order to develop their live and well-being. In respect of policies, the government and authorized persons should provide an infrastructure and other proper support to enable them to live independently in society.

ผลการวิจัยพบว่าชายไทยที่เป็นอัมพาตท่อนล่างรับรู้ว่าคุณชีวิตเปลี่ยนไปหลังจากมีภาวะอัมพาตท่อนล่างและพยายามจัดการปัญหาของตนเองอย่างเต็มที่ตามความสามารถที่มีอยู่ของตนเองและครอบครัว และพบว่า การจัดการอย่างดีที่สุดเท่าที่สามารถทำได้กับภาวะอัมพาตท่อนล่าง เป็นความคิดรวบยอดในภาพรวม โดยมีรูปแบบที่แสดงเนื้อหาทางทฤษฎีและความสัมพันธ์ใน 4 โครงสร้างหลักได้แก่ การรับรู้ตนเองและชีวิตที่เปลี่ยนไป การเรียนรู้การดูแลตนเอง การเรียนรู้ระบบการดูแลและการช่วยเหลือ และการเรียนรู้การอยู่ในสังคม ส่วนแนวคิดย่อยของ การรับรู้ตนเองและชีวิตที่เปลี่ยนไป ในเนื้อหาของทฤษฎี ประกอบด้วย 1) รับรู้ว่าตนเองมีความเจ็บป่วย 2) รับรู้ว่าตนเองมีความพิการ และ 3) รับรู้ว่าตนเองเป็นคนพิการ แนวคิดย่อยของการจัดการในเนื้อหาของทฤษฎีประกอบด้วย 1) การดำรงไว้ซึ่งหน้าที่ของร่างกาย 2) การควบคุมและป้องกันภาวะแทรกซ้อนของร่างกาย 3) การแสวงหาและยอมรับความช่วยเหลือที่จำเป็นจากผู้อื่น 4) การแสวงหาความช่วยเหลือจากรัฐ 5) การแสวงหาการรักษาทางเลือกอื่น ๆ และคำแนะนำจากผู้ดูแลสุขภาพ 6) การหลีกเลี่ยงความรู้สึกมีปมด้อย 7) การควบคุมพฤติกรรมด้านลบ 8) การจัดการกับความเครียด และ 9) การปกป้องศักดิ์ศรีของตนเอง

กระบวนการจัดการอย่างดีที่สุดเท่าที่สามารถทำได้กับภาวะอัมพาตท่อนล่าง มีลักษณะเป็นวงจรที่เคลื่อนที่จากภายในตนเองขยายออกสู่ภายนอกที่มีขอบเขตกว้างขึ้นในแต่ละวงจร คล้ายการเกิดขึ้นของพายุทอร์นาโด โดยรูปแบบการหมุนของพายุทอร์นาโด จะเป็นไปตามการรับรู้ การจัดการ และผลของการจัดการ แสดงว่ารูปแบบของการจัดการอย่างดีที่สุดเท่าที่สามารถทำได้กับภาวะอัมพาตท่อนล่าง มีลักษณะเคลื่อนที่แบบขยายกว้างขึ้นอยู่เสมอ และแม้ว่ากระบวนการจัดการจะมีการหมุนเกิดซ้ำอีก แต่ความหมายของการจัดการครั้งใหม่จะแตกต่างจากเดิม

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ การนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล เพื่อเพิ่มโอกาสให้บุคคลอัมพาตท่อนล่างสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างอิสระ โดยพยาบาลควรมีเป้าหมายในการส่งเสริมความสามารถในการดูแลตนเอง ความรู้สึกรับคุณค่าในตนเอง และการเพิ่มพลังอำนาจในตนเอง ด้านการวิจัยควรมีการวิจัยเกี่ยวกับสิทธิคนพิการและการตระหนักถึงความสามารถในการเรียกร้องสิทธิเพื่อตนเอง และควรกระตุ้นให้มีการรวมกลุ่มกันในการเรียกร้องสิทธิกับรัฐ เพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ของตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ดีขึ้น ด้านนโยบาย รัฐและผู้ที่มีอำนาจควรสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือที่เหมาะสมอื่นๆ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลอัมพาตท่อนล่างสามารถดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระในสังคมต่อไป